

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50·
Ἀμερικῆς ἀλλότρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξῆμενοι καὶ Τρίμηνα ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἐλλ' αἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 30 Σεπτεμβρίου 1939

Ἔτος θ' ἰον.—Ἀριθ. 44

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— "ὦ, Μορφούλα μου, μ' αὐτὸν ἐ-
χόρεψες; Μὰ δὲν ξέρεις πῶς αὐτὸς
δὲν εἶναι καλὸ παιδί; ἔφαγε τόσα
χρήματα τοῦ πατέρα του, πίνει, παί-
ζει, δὲν δείχνει κανένα
σεβασμὸ στοὺς γονεῖς του
καὶ μάλιστα λένε πῶς
κλέβει στὸ παιχνίδι καὶ
πῶς ἔφαγε καὶ ξένα χρή-
ματα. Ἄν τὸ μάθῃ ὁ
πατέρας σου θὰ τοῦ κα-
κοφανῇ πολὺ.

— Μπα! κάθεται κι'
ἀκούς τί λέει ὁ κόσμος;
τὸν ζηλεύουν γιατί εἶναι
πιδ ἔξυπνος ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους, χορεύει καλύτερα
ἀπ' ἄλλους, εἶναι τὸ δ-
μορφότερο παιλὸν ἀκρι-
τοῦ χωριοῦ καὶ θὰ κλη-
ρονομήσῃ ἀπὸ τὸν πατέ-
ρα του πολλὰ. Τὸ ξεγο-
δαχτεῖ τους κερδίζει τὰ
ἐλέη τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ πα-
τέρας του θ' ἀφήσῃ παρὰ
μὲ οὐρά.

— Ὁ ἄφηνε, ἂν δὲν
τοῦ τὰ ξίρωγε ἀπὸ τώρα
ὁ γιός του ὁ προκομιμέ-
νος. Ξέρεις πῶς ὁ πατέ-
ρας σου, ὅταν θὰ δώσῃ
κανενὸς τὸ χέρι του, δὲν
ρωτᾷει ἂν ἔχῃ χρήματα
ἢ ὄχι κι' ὅτι ποτὲ δὲν
θὰ δώσῃ τὸ χέρι του στὸ
Γιάννη τὸν Χεμπερλῆ.

Ἡ Ἐμορφία ἔκανε
μιά βόλτα σὺν τὴν οὐού-
ρα κι' ὕστερα εἶπε:

— Ἐτοί τὰ λέει τώρα
ὁ μπαμπάκας μου, μὰ
ὕστερα θὰ κάνῃ ὅ, τι θέλω
ἐγώ. Τάχα θαρεῖς πῶς
δὲν θὰ χαρῆ καὶ δὲν θὰ
καμαρώνῃ νὰ μὲ ἴδῃ κυ-

ρία ξενοδόχα! Νὰ κάθεται στὸ πα-
γκάρι καὶ νὰ βλέπῃς ὀλημέρα ἕνα
σωρὸ ἀνθρώπους!.. ψυχὴ μου τί
ἔμορφα!

— Ἐμορφία μου!.. δὲν συλλογι-

— Τὴν κατάρα μου νάχῃς! φώναξε ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσήφ
(Σελ. 386, στ. γ')

ζεσαι καλά! εἶπε ἡ Μαριά τρομαγ-
μένη.

— Συλλογίζομαι πολὺ καλά, κυ-
ρία μου, κι' ἐκεῖνος συλλογίζεται ἀ-
παράλλακτα. Ἐγὼ δὲν τὸ ἀποφάσι-
σα ἀκόμη, μὰ φτάνει νὰ τὸ θελήσω
κι' εὐθὺς γίνεται. Δὲν λέω, εἶναι κι' ὁ
Ἰωσήφ—τάχα δὲν κατάλαβα τὴ μη-
τέρα του; Τί θέλει καὶ τριγυρίζει ὀ-

λη ὥρα ἐδῶ;—μ' αὐτὸς
δὲν χορεύει καλά κι' ὀ-
στερα θὰ εἶμαι ὑποχρεω-
μένη νὰ περάσω ὀλη τὴ
ζωή μου ἐδῶ στὴν ἐξο-
χή καὶ δὲν μ' ἀρέσει.
Καλὲ Μαριά, τί μοῦτρα
εἶναι αὐτά; Πῶς στρα-
βώνεις ἔτσι τὸ μουτράκι
σου; Ἐλα δὰ καὶ μὴ
μοῦ χολοσκᾷς κι' ἀκόμη
δὲν εἶναι τίποτε, δὲν ἀ-
ποφάσισα ἀκόμη τί θὰ
κάνω. Ἀχ, δὲ στέκομαι
στὰ πόδια μου ἀπὸ τὴ
νύστα. Γειά σου, Μαριά
μου, ὕστερα σὺν σηκω-
θῶ θὰ σοῦ πῶ γιὰ τίς ὀ-
μορφιές τοῦ πανηγυριοῦ.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά
φίλησε καὶ πάλι τὴ Μα-
ριά καὶ μπῆκε μὲς στὸ
σπίτι.

Ἡ Μαριά ἐκάθησε σὲ
μιά πέτρα κι' ἔμεινε συλ-
λογισμένη στηρίζοντας τὸ
κεφάλι της στὸ χέρι της.
Ἐνα πετεινὰρι πῆδησε
ἐπάνω στὸ πόδι της καὶ
τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ συλ-
λογή της. Ἡ Μαριά πέρα-
σε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ
μέτωπό της σὺν νὰ ἤθε-
λε νὰ διώξῃ μὲ ἐνοχλη-
τικὴ σκέψη καὶ ξανάρχι-
σε τὴ δουλειά της. Ὁ
νοῦς της ἕμως ἦταν ἄλ-
λοῦ καὶ δούλευε μηχανι-
κά. Τί ἐλαφρόμυαλη ποῦ
ἦταν ἡ Ἐμορφία! Μὲ
πόση ἐπιπολαιότητα μι-

λουσε για τα σπουδαιότερα πράγμα-
τα! Ακούς εκεί να της άρσει ε-
κείνος ο έλεεινός ο Γιάννης και να
θέλη να γίνει γυναίκα του χωρίς να
την μέλη αν θα λυπουσε και θα θύ-
μωνε τον πατέρα της. Ακούς εκεί
να προτιμά τον Γιάννη από τον Ιω-
σήφ, το λαμπρό αυτό παιδί! Δεν χο-
ρεύει καλά και γι' αυτό δεν άξιζε,
λέει. Και συλλογιζόταν πόσο ευτυχι-
σμένη θα ήταν η νέα που θα έπαιρ-
νε άντρα της τον Ιωσήφ. Βέβαια η
κυρά Αναστάσινα θα ήταν δύσκολη
και στριμμένη πεθερά, μ' αν η ύψη
ήταν καλή κι έξυπνη κι ήξερε να
την καλοπιάνη, θα πενουσε ζωή
χαρισάμενη.

Η Μαριά έκουσε ξαφνικά αυτές τις
σκέψεις και είπε στον εαυτό της:
«Όχι, δεν πρέπει να βάζω τέτοια
πράγματα με το νου μου. Πρέπει να
διώξω αυτές τις ιδέες, όπως έδιωξα
και τις άλλες για τα ταξίδια και την
έλευθερία. Έδώ είμαι ευτυχισμένη,
δεν θέλω να φύγω. Πρέπει να μείνω
και να ζήσω μαζί με τον κύρ Πέτρο
και με την κυρά Μαριά».

Μπήκε μες στο σπίτι, ουχόρισε, έ-
κάθισε την κυρά Μαριά στην πολυ-
θρόνα της και πήγε να φωνάξη τη
γυναίκα του πεταλωτή να την προ-
σέχη όπου να γυρίση από το πο-
τάμι, όπου θα πήγαινε να πλύνη, για-
τί η Έμορφια κοιμόταν κι έδειχνε
πως δεν είχε σκοπό να ξυπνήση τό-
σο νωρίς για να κάτση να κάνει συν-
τροφιά στη γιαγιά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

Η Μαριά φορτώθηκε το μπόγο με
τα ρούχα και τράβηξε κατά το πο-
τάμι, πρὸς το μέρος του μύλου γιατί
σ' εκείνη τη μεριά το νερό ήταν ά-
φθονο και καθαρό. Γονάτισε στην ά-
κροποταμιά και άρχισε να πλένη βά-
ζοντας προσπάθεια στον εαυτό της να
μη συλλογιζεται τίποτε. Μά σε πέν-
τε λεπτά ο ήχος μιας φωνής γυναι-
κείας ξανάφερε πίσω μπροστά της έ-
κείνα Ισα-Ισα που δεν ήθελε να συλ-
λογιζεται. Η φωνή εκείνη της ήταν
γνώριμη, ήταν η διαπεραστική φω-
νή της μυλωνός. Η κυρά Αναστά-
σινα έρχόταν από τον μύλο και η
Μαριά νόμισε ότι θα πενουσε από
κοντά της.

Μά η κυρά Αναστάσινα στάθη-
κε λίγα βήματα παραπέρα πίσω από
έναν βράχο. Στην αποπίσω μεριά του
βράχου ήταν η Μαριά μά δεν φαινό-
ταν. Κι' έτσι μπορούσε ν' ακούη την
κυρά Αναστάσινα, μά δίχως να την
βλέπη.

— Άς καθήσουμε έδω, Ιωσήφ
μου, έλεγε η μυλωνός στο γιό της.

— Έχω να σοβ μιλήσω. Στο σπίτι έ-
χουν αυτά και οι τοίχοι και για
τουτό σοβ είπα να έρθης έδω. Θα
περίμενα κάνα-δυό χρόνια ακόμη, μά
είδα κάτι πράγματα που μέ κάνουν
να βιαστώ. Λοιπόν παιδί μου, δεν έ-
χεις σκοπό να παντρευτής;

— Ά, μητέρα, τι καλή που είσαι!
φώναξε ο Ιωσήφ με φωνή γεμάτη
συγκίνηση και χαρά. Δεν άπορώ που
μου το λές. Και σ' αγαπάς τα κο-
ρίτσια τα καλά και προκομμένα και...

— Ω, προκομμένα! .. Όταν έχης,
παιδί μου, χρήματα τί την θέλεις την
προκοπή; Βάζεις άλλους και δου-
λεύουν για σένα, κι' αυτό το κορίτσι
έχει χρήματα.

— Έχει; ποιά; η Μαριά; έκανε ο
Ιωσήφ με έκπληξη.

— Τι κάθεται αυτός και μου λές,
παιδί μου; φώναξε θυμωμένη η κυ-
ρά Αναστάσινα. Τι άνοησιές είναι
αυτές; Αν ήξερα πως είχες σκοπό
να κάνης μια τέτοια κουταμάρα, θα
σ' επνίγα με τα ίδια μου τα χέρια.
Είσαι με τα καλά σου, παιδί μου;
Την γυφτοπούλα, την τσιγγάνα, την
κλέφτρα, την άπιστη; Ένα κορίτσι
που έφυγε από τα τίμια σπίτι κι'
έτρεχε στις έρημιές με τους Άτσιγ-
γάνους. Και θα ίδης, ούτε κι' έδω δά
θα μείνη, θα ξεκόψη και πάλι. Α-
κούς εκεί τη γυφτοπούλα! Αδτήν
ούτε για δούλα δεν την θέλει κανένα
καλό σπίτι, όχι για να την πάρης
γυναίκα σου! Άφήνω πιά την ά-
σχημά της, κάτι μάτια μεγάλα σα-
τανικά, ένα μούτρο, κάτι μαλλιά ά-
ράπικα! Δεν είδες τη Μορφούλα τί
άγγελικό πρόσωπο και τί ψυχή που
έχει;

— Βέβαια, μητέρα μου, άποκρί-
θηκε ο δυστυχισμένος Ιωσήφ που
τόν είχαν σατίσει τα λόγια της μη-
τέρας του. Βέβαια θα την προτιμού-
σα ίσως την Έμορφια, μ' αυτό το
κορίτσι είναι μόνο για γέλια και για
παιχνίδια. Όλη την ημέρα κάθεται
μπρὸς στον καθρέφτη και στολιζεται
και καμαρώνει την όμορφιά της. Ύ-
στερα από μια βδομάδα θα την συ-
χαθής, μητέρα μου. Ένώ η άλλη
είναι προκομμένη και εργατική και
έχει και κεφάλι γερό. Κι' όσο για την
δψη της, έγω την βρισκω καλή, ο-
πως είναι, μου άρσει.

— Κι' έγω λοιπόν σοβ λέω πως η
Μορφούλα μάς κάνει έμας. Έχει και
χρήματα, θα κληρονομήση και τη
γιαγιά της. Μ' αυτά τα χρήματα ά-
γοράζουμε τον κάτω μύλο τον μεγά-
λον, αντί να διορθώσουμε τον παλιό-
μυλό μάς που είναι σωστό έρείπιο.

— Μά κι' εκείνος είναι έρείπιο,
μητέρα μου.

— Ά μπά, είναι καλύτερος πολύ
άπ' τον δικό μάς. Έγώ κοιτάξα
τους τοίχους του που είναι γεροί.
Μόνο η ξυλική είναι σάπια. Άλλα
χρήματα αν ξεδέσουμε, σε δέκα χρό-
νια θα είμαστε πλούσιοι και τα έγγο-
νάκια μου δεν θα είναι μυλωνάδες,
θα ζήσουν μέσα στην πολιτεία.

— Μά μητέρα μου, η επιδιόρθωση
θα μάς φάη όλα τα χρήματα και δεν
θα έχουμε ύστερα λεπτά για να δου-
λέψουμε τον μύλο. Προτιμώ να έχω
τον δικό μου τον μικρό, να τον διορ-
θώσω σιγά-σιγά και να πάρω μια
γυναίκα που να μου φέρη την εδύ-
χια στο σπίτι μου. Έγώ προτιμώ
τη Μαριά άπ' όλες τις Μορφούλες
του κόσμου.

Η Μαριά άκουσε τον Ιωσήφ που
έφυγε και η μητέρα του πήγαινε
πίσω φωνάζοντας:

— Την κατάρη μου νάχης, αν
κάνης αυτό το πράγμα!

Κι' εξακολούθησε να ξεστομίζη
μύριες βρισιές για τη γυφτοπούλα,
που κοκκίνιζε και κτρινίζε από τη
ντροπή της ακούγοντάς της.

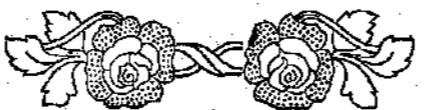
Δυστυχισμένη Μαριά! Πόσο κοντά
σου ήρθε η ετύχια και δεν μπέρε-
σες να την πιάσης. Δυστυχισμένη
γυφτοπούλα! Η μυλωνός είπε πως
ούτε για δούλα δεν θα σ' ήθελε καν-
ένα οικόγενεια και πως θα πεθάνης
δίχως να κάνης δική σου οικόγενεια,
δίχως ν' ανατρέψης παιδιά, μόνη,
έρημη και καταφρονεμένη.

Πόσο σκληρή ήταν η κυρά Άνα-
στάσινα. Κι' όμως αγαπούσε το γιό
της και η Μαριά θα τον έκανε ετυ-
χισμένον. Μά όχι, εκείνη προτιμού-
σε την άλλη, την τεμπέλα και έλα-
φρόμυαλη που δεν έφρόντιζε για κ-
νένα και ήθελε να φροντίσουν οι
άλλοι όλοι γι' αδτήν. Μά εκείνη δεν
ήταν γυφτοπούλα και είχε και
πρόια.

Πρώτη φορά η Μαριά ένοιωσε μέ-
σα της κάποια κακία για την Έμορ-
φια, άθελά της.

Δεν μπορούσε πιά να πλύνη. Πα-
ράτησε τη δουλειά της, κάθισε στην
άκρη του ποταμού και άρχισε να
κλαίη με λυγμούς. Τόσος ήταν ο
σπαραγμός της που και η ίδια η
μυλωνός αν την άκουγε θα την λυ-
πόταν. Μά γι' αυτό άκριβώς άφηνε η
Μαριά τον πόνο της να ξεσπάη έ-
λεύθερα. Αν ήταν εκεί δεν θα κα-
ταδεχόταν ποτέ να κλάψη μπρο-
στά στην κακή εκείνη γυναίκα.

(Άκολουθεί) ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

Άγαπητοί μου,

Θ ΑΚΟΥΣΑΤΕ και θα διαβά-
σατε για το μεγάλο κακό
που έγινε την προπερασμέ-
νη έβδομάδα στο Κάστρο
της Δήμου. Ένα παλιό εκεί τζαμί
το είχαν κάνει κινηματοθέατρο. Εί-
χε την πλατεία του, τη γαλαρία του,
την όθονη του στο βάθος και μια μι-
κρή εξέδρα στην αντικρινή πλευρά
με το μηχανήμα. Άλλα το τζαμί δεν
είχε παρά μια μονόκριθη πόρτα κι'
όχι μόνο δεν έφρόντιζαν νανοίξουν
κι' άλλες—το πρώτο που έκραπε να
κάμουν άφου θα μαζεύονταν καθεμέ-
ρα εκεί-μέσα πεντακόσιοι άνθρωποι
— παρά έφραζαν με λαμαρίνες και
τά λίγα ελόγυρα παράθυρα για να
μη μπαίνη φως. Έτσι το Κινηματο-
θέατρο του Καστρου δεν ήταν παρά
μια άθρωποπαγίδα.

Κι' αυτό δείχθηκε με τον τραγι-
κώτερο τρόπο τη φοβερή εκείνη ή-
μέρα, που την ώρα της παράστασης,
ένω το τζαμί ήταν γεμάτο άσφυκτι-
κά, πήρε άξαφνα φωτιά η ταϊνία.
Μόλις είδαν καπνάς και φλόγες στην
εξέδρα, οι άμειροι άνθρωποι κυριεύ-
θηκαν από πανικό και, όλοι μαζί,
πατείς με-πατώ φε ώρμησαν πρὸς τη
μονόκριθη πόρτα να βγούν έξω, να
σωθούν. Φυσικά, η πόρτα σε λίγο
εφράχθηκε. Άλγοι πρόφτασαν να
βγούν. Έγινε ένας συνωστισμός ά-
περίγραπτος και που να βγη πιά κα-
νένας! Οι άμειροι άνθρωποι τσαλα-
πατιόνταν, σκρτώνονταν, έσκαζαν,
κι' επειδή η ώρα πενουσε κι' η φω-
τιά ήθελευ, πολλοί άρχισαν να καί-
γονται. Πεννητατέσσαρις σκοτώθη-
καν η κάηκαυ κι' άμέτροτοι πληγή-
θηκαν, που πολλοί άπ' αυτούς πέ-
θαναν σε λίγο από εγκαύματα. Κι' η
μικρή κοινωνία του Καστρου βυθί-
σθηκε στο πιο μαύρο πένθος. Χάθη-
καν κι' όλακερες οικόγενείες. Γονείς
δεν ξανάεβαν τα παιδιά τους, που
τα είχαν στείλει να διασκεδάσουν
στο Κινηματοθέατρο, και παιδιά χω-
ρίσθηκαν για πάντα από τ' αδέρφια
τους. Τι άφάνταστη τραγωδία! ..

Έπεσε στα χέρια μου ένα γράμμα
που έστειλε έδω στη μητέρα του έ-
νας καλός νέος, γυμναστής στο Γυ-
μνάσιο του Καστρου. Τί σπαρακτικό
πού είναι! Πόσες φρικιαστικές λε-
πτομέρειες διηγείται! Ένα κορίτσι,
άξαφνα, που μπλέχτηκε το πόδι του
σε μια καρέκλα κι' ήταν αδύνατο να
ξεμπλέξη, φώναξε σ' εκείνους που
προσπαθούσαν να την τραβήξουν έ-
ξω: «Δεν έχετε ένα μαχαίρι να μου

το κόψετε;». Φαντασθήτε! .. Ση-
μειώθηκαν και πολλοί ήρωισμοί. Ένα
παιδί, μαθητής του Γυμνασίου και
Διαπλάσπουλο, ο Βύρων Μπουρ-
λιούφας, είχε την έτοιμότητα να ξε-
καρφώση τη λαμαρίνα ενός παράθυ-
ρου της γαλαρίας και κατάφερε να
κατεβάση από κει πέντ' έξη μικρά
παιδιά. Άδτά γλύτωσαν, όχι όμως
κι' ο Σωτήρας τους. Γιατί μη μπο-
ρώντας, δεν έξρω για ποιά λόγο, να
κατεβή από το παράθυρο, το γενναίο
παιδί γύρισε να βγη από την πόρτα.
Άλλά ήταν άργά, οι φλόγες την έ-
ζωναν κι' ο Βύρων Μπουρλιούφας έ-
μεινε κει και κάηκε. Έτσι τον έχα-
σαν οι γονείς του και τα έννια μικρά
του αδέρφια. Άλλά εκείνος βρίσκε-
ται τώρα στον ουρανό κι' έχει την
περήφανη συναίσθηση πως η τελευ-

ταία πράξη της ζωής του ήταν ένας
ήρωισμός.
Τί όλέθριο πράγμα, παιδιά μου, ο
πανικός! Σε τέτοιες περιστάσεις μό-
νο η ψυχραιμία σώζει. Αν τη στιγ-
μή που έπιασε η φωτιά, βρισκόταν
ένας να φωνάξη: «Δεν είναι τίποτε!
Σταθήτε! Μή ήσυχια και τάξη όλοι
προφταίνουμε να βγούμε!», ο συνω-
στισμός κι' η άταξία δεν θα έφραζαν
την πόρτα και, πριν εξαπλωθη η φω-
τιά, θαόβαινε και θα σώζόταν κι' ο
τελευταίος. Δυστυχώς, στις στιγμές
αυτές του πανικού, όλοι όρμουν στην
πόρτα, όλοι θέλουν να βγούν πρώτοι,
ένω καθέννας πρέπει να μείνη στη θέ-
ση του και να μην ξεκινά παρά με
τη σειρά του— και πάντα πίσω από
τον προηγούμενό του. ..

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

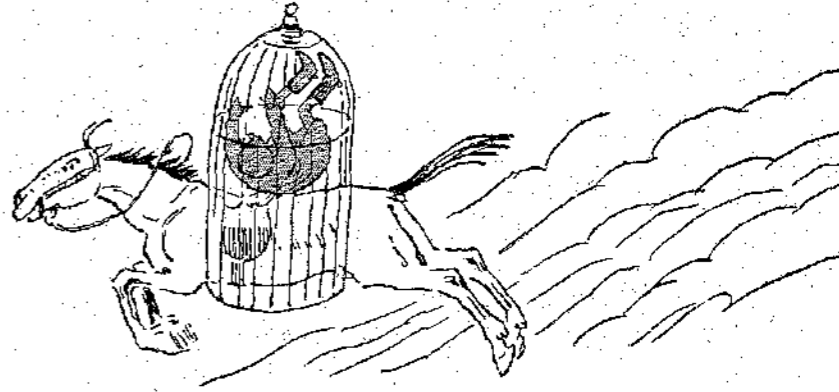
Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

18.

Κι' ο Κωστάκης έφευγετικός πάντα σοφίστηκε και το τελευταίο.
«Αν—είπε μέσα του— όταν πάω καβάλλα, είμαι μέσα σ' ένα μεγά-
λο κλουβί, σαν πουλί, και τοτύμπες θα μπορώ να παίρνω χωρίς να πέφτω
χάμω».

Μπήκε λοιπόν σ' ένα μαγαζί, άγόρασε με τάνεξάντηλα λεφτά του το
μεγαλύτερο κλουβί που βρήκε, καβαλλίκεψε πάλι τ' αλόγο του και... σκε-
πάστηκε μ' αυτό το κλουβί όλακερος ως τα πόδια. .. Τί ώραία! Άλη-

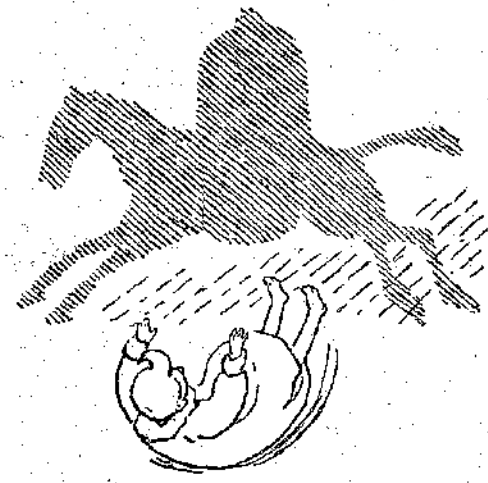

θεια, και τοτύμπες έπαιρνε πάνω στη σέλλα χωρίς να πέφτη: Το κλουβί
τόν κρατούσε.

Άλλά—περίεργο! Κάποτε, με μια τέτοια τούμπα, βρέθηκε κάτω σά
να μην ύπηρχε πιά κλουβί ή σά ναχε βγει από μέσα. Και το περιεργότε-
ρο, εκεί που είχε πέσει, δεν ήταν ούτε γρασίδι ούτε χώμα— ήταν ένα
χαλί!

Τότε... έύπνησε και τα ξήγησε όλα.
Η ίππασία του, οι μπόττες, οι μαγνήτες, το άλεξιπτώτο, το μεγάλο
κλουβί και τάνεξάντηλα λεφτά που άγόραζε ο,τι ήθελε, δεν ήταν παρά
όνειρο. Τα είδε στον ύπνο του όταν είχε ακόμη πυρετό. Κι' επειδή κου-
νιόταν κιάλα, μια στιγμή έπεσε χάμω, όχι από τ' αλόγο του όνειρου του,
άλλ' από το κρεβάτι του.

Όστε το κολύμπι με τις πάπιες ήταν η τελευταία του πραγματική
περιπέτεια. Του έστοίχισε και μιάν άρρώστεια και του έγινε μάθημα.
Ο Κωστάκης έπαψε πιά τότε να ά θέλη τοτύπο και πότε να μη

σθε, από το έχομενο φυλλάδιο θάρξισω να σάς διασκεδάση κι' αυτό πολύ. (Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Και βέβαια με ιδιαίτερο τραίνο. Αυτό να λέγεται είπε ο Τσέυν.

Ο Ντάν έβριζε στον πατέρα του κάτι άσεβέστατες μιτιές.

— Μάς έλεγε κάποτε και μια ιστορία για ένα άμαξι με τέσσερα άλογάκια, είπε ο Μεγάλος Τζάκ. Είναι αλήθεια ;

— Για να το λέη θα είναι. Το θυμάσαι εσύ; ρώτησε τη γυναίκα του.

— Μου φαίνεται πως είχε ένα μικρό νεράκι όταν είμαστε στο Τολέδο, έκανε η κυρία Τσέυν.

Ο Μεγάλος Τζάκ εσφύριξε έλαφρά.— Έ, Ντίσκο; είπε.

Κι' αυτό ήταν έλο.

— Λαθεύτηκα—έκανα λάθος στην κρίση μου. Την έπαθα σαν άτζαμής, έκανε ο Ντίσκο κομπιαστά, σαν να του τραβούσε κανείς τις λέξεις με την τανάλια. Δέν φοβομαι όμως να σάς εξομολογηθώ, κ. Τσέυν, πως υποψιάστηκα ότι το παιδί αυτό είχε κάτι στο μυαλό του. Δέν μιλούσε παρά για χρήματα και με πολύ παράξενο τρόπο.

— Αυτό μου το είπε.

— Δέν σάς είπε και τίποτε άλλο; Γιατί μια φορά τον διόρθωσα κάπως άουστηρά.

Αυτή την τελευταία φράση την είπε ρίχνοντας μια ματιά κάπως άνησυχη προς το μέρος της κυρίας Τσέυν.

— Ω, να! έκανε ο Τσέυν. Και όμολογώ πως αυτό τον ώφέλησε πε-

ρισσότερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο.

— Έκρινα πως ήταν άπαραίτητο, είδεμη δέν θα το έκανα. Δέν θα ήθελα ποτέ να φαντασθίτε πως κακομεταχειριζόμαστε τους μούτσους στο καράβι μας.

— Δέν το φαντάζομαι ποτέ, κύριε Τρούπ.

Η κυρία Τσέυν στο διάστημα αυτό εξέταζε προσεκτικά όλα τα πρόσωπα—του Ντίσκο χλωμό σαν φίλνισι, ξυρισμένο, με άουστηρά χαρκτηριστικά; του μπάρμπα Σάλερς με τα στραγγυλά γενάκια του γεωργού, τδ αγαθδ και πάντα σατισμένο υφος του Πέν; τδ ήρεμο χαμόγελο του Μάνουελ; τδν εύθυμο μορφασμό του Μεγάλου Τζάκ και τδ φοβερό σημάδι του Τδμ Πλάττ.

Ήταν βέβαια άνθρωποι ταπεινοί σύμφωνα με τις δικές της τις ιδέες; μά είχε καρδιά μητέρας που δείχνει πάντα τδ σωστό δρόμο και σηκώθηκε με τα χέρια άπλωμένα προς τδ μέρος τους.

— Ω, πητε μου; ποις από σάς; φώναξε κλαίγοντας σχεδόν. Θέλω να σάς ευχαριστήσω και να σάς εύλογήσω—όλους σας.

— Μά την αλήθεια! αυτό με πληρώνει στο εκατονταπλάσιο, είπε ο Μεγάλος Τζάκ.

Ο Ντίσκο τούς παρουσίασε όλους με όλους τούς τύπους. Ο πλοίαρχος ένδς από τδ μέγαρα έμπορικά βαπόρια που δέν θα τδ έκανε με περι-

σότερη άνεση και η κυρία Τσέυν φιδύρισε μερικές άκατάληπτες λέξεις για εδχαριστία. Όταν κατάλαβε πως ο Μάνουελ ήταν εκείνος που έσωσε τδ παιδί της, κόνταψε να πέση σχεδόν στην άγκαλιά του.

— Μά πως ήταν δυνατόν να τδν αφήσω να τδν πάρη τδ ρεθμα; είπε ο καίμενος ο Μανουέλ. Τι θα κάνατε έσεις αν τδν βρισκατε; Έ; Έ-τυχε να πέσουμε επάνω σ' ένα λαμπρό παιδί και είμαι πολύ εδχαριστημένος που είναι γιός σας.

— Και μου είπε πως είχε τδν Ντάν σύντροφο και φίλο του! Έκανε κλαίγοντας.

Ο Ντάν ήταν κιάλας άρκετά κόκκινος αλλά έγινε μελιτζανίς όταν η μητέρα του συντρόφου του τδν φίλησε και στά δυδ μάγουλα μπροστά σ' όλους τούς άλλους. Έστερα πήραν την κυρία Τσέυν για να της δείξουν την κουκέτα του Χάρβεϋ που στο αντίκρουμά της την έπιασαν πάλι τα κλάμματα κι' εκεί βρήκε και τδν μαύρο μάγειρα που καθάριζε με ζήλο τδ τζάκι και τδν χαιρέτισε σαν κάποιον που περιμενε από καιρό να κάνη τη γνωριμία του. Μετά οι ναυτικοί μιλώντας σχεδόν όλοι μαζί, προσπάθησαν να της περιγράψουν ποιά ήταν η καθημερινή ζωή τους στο καράβι και κάθισε επάνω στον πάγκο, με τα γαντωμένα χέρια της άκουμπισμένα στο λαδωμένο τραπέζι, με τδ χαμόγελο στα χείλη της που έτρεμαν και τα δάκρυα στα μάτια της που γελοούσαν.

— Παις θα τολμήση να μεταχειρισθί πιά τδ «Έδω Έίμαστε»; είπε ο Μεγάλος Τζάκ στον Τδμ Πλάττ.

— Όστε λοιπόν ο Χάρβεϋ δέν ήταν τρελλός; είπε άργά ο Πέν στον Τσέυν.

— Όχι, θεός φυλάξοι!

— Θα είναι φοβερό πράγμα να είναι κανείς τρελλός. Έκτός από τδ να χάση κανείς τδ παιδί του, δέν γνωρίζω φοβερότερη δυστυχία άπ' αυτό. Έσας όμως σάς χάρισε ο θεός τδ παιδί σας. Άς ευχαριστήσωμε τδν Μεγαλοδύναμο.

— Γειά σας! φώναξε ο Χάρβεϋ ρίχνοντας σέ όλους ένα τρυφερό βλέμμα από ψηλά την προκυμαία.

— Γελάστηκα, Χάρβεϋ, έκανε ο Ντίσκο ζωηρά δφώνοντας τδ ένα χέρι του. Περιττό να μου κάνης παράπονα. Θα φύγη τώρα δέν είν' έτοι;

— Ω, όχι δίχως να εισπράξω πρώτα τδ μισθό μου.

— Σωστά. Τδ είχα ξεχάσει.

Και τού μέτρησε τδ δολάρια που έκανε άκομη να τδν δίνη.

— Έκανες όλα για όσα σέ είχα

συμφωνήσει, Χάρβεϋ, είπε. Και τδ έκανες σχεδόν τόσο καλά, όσο κι' αν είχες άνατραφεί. . .

Δέν ήξερε πως να τελειώση τη φράση του.

— Όστε λοιπόν έχετε βαγόνι δικό σας; ρώτησε ο Ντάν πονηρά.

— Και βέβαια, είπε ο Χάρβεϋ. Έλατε να σάς τδ δείξω.

Ο Τσέυν έμεινε να μιλήση μαζί με τδν Ντίσκο, και οι άλλοι ξεκίνησαν όλοι μαζί συνοδεία ως τδν σταθμό, έχοντας μπροστά τους την κυρία Τσέυν. Η καμαριέρα έβαλε τις φωνές βλέποντας αυτή την εισβολή και ο Χάρβεϋ δίχως να λέη τίποτε τούς έδειξε όλα τα «μεγαλεία» της Κωνσταντής. Τα θαύμασαν δίχως να λένε κι' αυτοί τίποτε: χερούλια, και πιασίματα άσημένια, πολυθρόνες από δέρμα Ισπανικό, τοίχοι ντυμένοι με βελούδο, τζάκια κρουτάλλινα, νίκελ, όρειχαλκος, σπάνια ξύλα.

— Έγώ σάς τδ είχα είπη, έγώ σάς τδ είχα είπη, έλεγε και ξανάλεγε ο Χάρβεϋ.

Αυτή ήταν η τελευταική εκδίκηση του και ήταν άληθινά σπουδαία.

Η κυρία Τσέυν διέταξε να έτοιμάσουν τραπέζι για όλους. Και για να μη λείπη τίποτε από την ιστορία που διηγόταν άργότερα ο Μεγάλος Τζάκ στους φίλους του, στάθηκε και τούς σεβήρισε και τούς περιποιήθηκε μοναχή της. Οι ναυτικοί που είναι μαθημένοι να τρώνε σέ μικρά τραπέζακια μέσα στις άγριότερες τρικυμίες μεταχειρίζονται τδ σεβήτσια και τδ μαχαιροπήρουνα με τδν πιδό εκλεπτυσμένο και προσεκτικό τρόπο; η κυρία Τσέυν όμως, που δέν τδ γνώριζε αυτό τδ πράγμα, άπόρησε με την ευγένεια που έτρωγαν οι ξένοι της. Ο Τδμ Πλάττ θυμήθηκε τις ένδοξες ημέρες του Όχάιτο και τούς ξένους μεγαστάνες που έτρωγαν στο καρρέ του πλοίαρχου και ο Μεγάλος Τζάκ εκράτησε την κουθέντα ως την στιγμή που ξεθαρρεύτηκαν κι' οι άλλοι και λύθηκε η γλώσσα τους.

Όσο μόνον στην καμπίνα του Έδω Έίμαστε οι δυδ πατεράδες μελετούσαν ο ένας τδν άλλον πίσω από τδν καπνό του τσιγάρου τους. Ο Τσέυν καταλάβαινε πότε βρισκόταν μπροστά σ' έναν άνθρωπο που δέν μπορούσε να πληρωθί με χρήματα κι' ήξερε κιάλας πως αυτό που είχε κάνει ο Ντίσκο για τδν γιό του δέν πληρωνόταν με τίποτε. Έμεινε λοιπόν επιφυλακτικός και περιμενε να ξανοιχθί πρώτα ο άλλος.

— Δέν έκανα τίποτα για τδ γιό σας παρά μονάχα που τδν έμαθα λι-

γάκι να δουλεύη και να μανουβράρη τδ σκαντάγιο, είπε ο Ντίσκο. Όσο για τδ ναύμερα είναι δυδ φορές ικανότερος από τδν δικό μου.

— Αλήθεια, ρώτησε ο Τσέυν έτσι δήθεν στην τόχη, τί σκοπεύετε να τδν κάνετε τδν γιό σας;

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΟΤΕ ΕΦΑΝΗ ΠΡΟΘΥΜΟΣ

[ΔΑ ΤΡΟΣ ΜΥΘΟΣ]

Με τδ πρωτοβρόχια κάποιος μικροναϊκούρης πήγαινε στο άμπέλι του να ξελακώση τδ κλήματα.

Στδ δρόμο άνταμώθηκε με τδν σκαντζόχοιρο και τδν προσκάλεσε, αν ήθελε να τδν βοηθούσε στο ξελάκωμα.

— Δέν μπορώ να σ' ευχαριστήσω κομπάρε, γιατί έχω βιαστική δουλειά, είπε και έφυγε τρέχοντας.

Όταν ήλθε ο καιρός του κλάδου και πήγαινε να κλαδέψη τ' άμπέλι του, ξαναβρήκε στο δρόμο του τδν ίδιο σκαντζόχοιρο και τού είπε:

— Έρχεσαι να με βοηθήσης στο κλάδεμμα;

— Πως νάρθω που έχω άρρωστη την σκαντζοχοίρινα και βγήκα να μαζέψω μερικά βοτάνια για να της κάνω γιατροσόφια, είπε και βιαστικδς άλλαξε δρόμο.

Την εποχή του τρύγου, που πήγε να τρυγήση τδ άμπέλι του, βρήκε μέσα σ' αυτό τδν σκαντζόχοιρο να τρώη σταφύλια. Άφου τδν κοίταξε τού είπε:

— Κάθεσαι να με βοηθήσης στο τρύγημα;

— Άκου, λεί, θέλει και ρώτημα, με όλη μου την καρδιά! . . . Άκομη τρέχω να φωνάζω την σκαντζοχοίρινα με τδ παιδί μου!

— Όταν σέ προσκάλεσα να με βοηθήσης στο ξελάκωμα και στδν κλάδο, έπροφασίστηκες βιαστικδς δουλειές και άρρώστεις, τώρα για να χαρής τις λιχουδιές του τρύγου είσαι πρόθυμος μαζί με τούς δικούς σου! Έγώ όμως δέν σέ χρειάζομαι πιά και ξεκουμπίσου από δδ, κοντοπόδαρε, πριν σέ πιάσω και σέ κάνω να χορέψης στο ταψί!

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΠΩΣ ΜΕΝΕΙΣ...

[Γραμμένο πίσω από τη φωτογραφία μιας μικρής πεθαμένης άνιμιας του ποιητή]

Όπως μένεις μέσ' στο γού μου, Όσο ζω, και στην καρδιά, Μείνε, τάννο του άδερφού μου, Και στά μάτια μου μπροστά.

Μείνε. . . Έπάλευε τδ σώμα Η ψυχή σου ως που να βγή, Και συχνάνογες τδ στόμα Και δέν ήξερες γιατί.

Λίγο έχάρηκες τδ φως σου. Ός που πέρασες γλυκά, Άπ' τδ σπλάχνα της μητέρας σου Στου πατρός την άγκαλιά.

Γλυκοί εστάθησαν με κλάνοι Τδν γονιόν σου οι στοχασμοί: Γάμου σου έβλεπαν στεφάνι, Κι' άλλο έφόρεσες έσύ!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ένα κοπιτόκι προσπαθεί να πιύση τδν κομικό πιγκουίνο

πολύ) **Νικ. Κ. Βενιζέλου** (βασίλει 17 και 18) **Χαρίλαο Μικρόπουλου** (εθχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα) **Κοίλαν Τσιπούρη** (βασίλει) **Αρμπαροζίζαν** (το ψευδώνυμο αυτό σου ένεκερθη πρό πολλού· θά στείλω; 10 βρ. για την έγκριση· χάρω πολύ πού αποφάσεις να μ'πες και στην κίνηση) **Ελίβιαν και Δανάην Λαζαρίδου** (βασίλει, τό 33ο) **Είρήνην Παγκάλου** (συμμορφώθηκα· οι τιμές τών Μ. Αγγελιών αναγράφονται συχνά στην επικεφαλίδα της· ιδες σε καλαιότερα άρθρα· φυλλάδια) **Τάσρον** (χάρω πολύ πού μπαίνεις και στην κίνηση· θά είδες την έγκριση τού ψευδωνύμου σου· μπράβο πού διάδασες και τό κρυπτογράφημα· περιμένω) **Ραφαήλ** (μέ πολύ ενδιαφέρον διάδασα τό γράμμα σου· ανανέωσα, καθώς θά είδες, τό ψευδώνυμό σου· είναι ωρίς για να «κανονισθώ» κι' ή Καλλιτεχνική Συνεργασία σάν την άλλη· μπορεί όμως να δημοσιευθώ κι' ένα κομμάτι εικονογραφημένο, όταν ο συνθέτης έχη και ταλέντο ζωγραφικής· πολύ καλά τά σκίτσα σου) **Μαχαράν** (αυτό, καθώς θά είδες, σου ανέκρινα· χάρω πολύ για όσα μου γράφεις· και τά «πολεμικά» σου μ' εύχαρίστησαν, τά λές τόσο όφρατα!) **Δόκτορα Χ.** (περαστικά· περιμένω) **Κυκλάμινο** (σού τό ανέκρινα και χάρω πολύ· τά κομμάτια σου για τή Σελίδα να μή τό γράφης μαζί με τό γράμμα· ήσώσο τά «Κόκκαλα», και χωριστά αν τά είχες γραμμένα· δεν θά τό ανέκρινα, γιατί ή αρχή τους δεν έχη σχέση με τή συνέχεια και τό τέλος· επίσης τά λογοπαίγνια **Άχειρον· Άχυρον και Χόιτος· Χήθος κοινά· Κεφαλλονιτοπούλαν** (διεθνοση άλλαξα) **Πνεύμα Αντιελίας** (τό ανέκρινα μετά χαράς· δημοσιεύθηκε κι' ή Άγγελία· γράφε μου) **Χαρίκλειαν Δ. Κυριακού** (καλάς ήλθεσ·) **Πόπην Όρμανού** (συμμορφώθηκα) **Μεγάλην Ελλάδα** (έλαδα, εύχαριστώ) **Ιουαίναν** (σού ανέκρινα αυτό πού είχε άλλοτε κι' ή μαμά σου· χάρω πού αποφάσεις να πάρης ψευδώνυμο και να μου γράφης· έ, βέβαια, δέκα χρονών είσαι πιά... μεγάλη!) **Άσπρον Γλάρον** (κρυπτογράφημα δεν θάχη ίσως τό Πένταθλο· αλλά κι' αν θάχη, μήν ανησυχής, θά είναι άσχετο με αυτό τού Έκτάκτου Διαγωνισμού) **Άλεια τού Αιγαίου** (τά έλαδα βλα· οι λύσεις θαντικατασταθούν· πέρασε τό πόδι;) **Ταξιδιώτην** (μέ πολλή χαρά ξεανάλαβα γράμμα σου· ύστερ' από τόσο καιρό κι' όλα σου στέλνεις· τί όφρατες οι γελοιογραφίες! εθχαριστώ πολύ κι' ελπίζω να με θυμώσει τώρα συχνότερα· φίλησέ μου τόν μικρό άδελφό και πές του πώς τόν περιμένω) **Πανελλήνιον Πάθον** (θά είδες βέβαια την έγκριση· ναι, άρκετά σε γνώρισα από τό γράμμα σου αυτό, αλλά θά σε γνωρίσω καλύτερα από τά κατοικνά· μία πού πήρες την είση και άμετάκλητη άπόφαση· ελπίζω να μου γράφης συχνά) **Αευκήν Άρκτον Γαλανόμαζαν Δουλούδι τών Άλπεων**, κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαδα μετά την 20 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ τού 289ου Διαγωνισμού Λόσεων. ΑΙ λύσεις τού φυλλαδίου τούτου δακτύλ μέχρι τής 30 Νοεμβρίου.

538. Αεζίγριφος

Κράτος θιαυτικό
 Μ' όρο γεωγραφικό
 Πού δηλοί νησί μικρό,
 Μάς γνωσθόν στα περασμένα
 Ός τά τώρα ξεχασμένα,
 Θλιβερά κι' εύτυχημένα
 Μόνα Αίκα

539. Στοιχειόγραφος
 Μέ φορούν σε δεξιόσους,
 Τελετές και τό λοιπά.
 Ένα γράμμ' αν κατορθώσης
 Να προσθέσης μοναχά,
 Σύγχρονο θά φανερώσης
 Είνης χώρας άσχηγού,
 Ή και νόμισμα άργυρού.
 Ξανθή Χωριετοπούλα

540. Τονόγραφος
 Έγινε τέρας μυθικό
 Πόλις έλληνική,
 Και μείναν προοστά σ' αυτό
 Τό θαύμα έκστατικοί.
 Μά τέτοιον θαύμα και εγώ
 Μπορώ εύθως να κάνω,
 Άν άνεβίωσω μοναχά
 Τόν τόνο παραπάνω.
 Μόνα Αίκα

541. Αίνιγμα
 Δεν έχουμε να φάνε
 Και δεν είναι όστείο.
 Με τάρσενικό μου.
 Σε κάποια πόλη πάμε
 Που είναι κι' έργαλειό,
 Με τό θηλυκό μου.
 Ξανθή Χωριετοπούλα

542. Απλή Κλίμαξ
 Σ-Σ-Σ-Σ
 Σ-Σ-Σ-Σ
 Σ-Σ-Σ-Σ
 Σ-Σ-Σ-Σ
 Σ-Σ-Σ-Σ
 Σ-Σ-Σ-Σ
 Σ-Σ-Σ-Σ
 Σ-Σ-Σ-Σ

Κάθε παύλα αντίπροσπεύει γράμμα. Και αναγινώσκονται εκ των άνω κατά σειρά τά ζεύγη· έντομον και ζώον, άρχ. πόλις τής Αιγύπτου και επίθετον, ποταμός και δημητριακό, μικρά έπανάστασις και δοχείον στερεών, νήσος τού Αιγαίου και καταστρεπτικό, φιλόσοφος και πάθησις νεύρων ή μυών.
 Θελασοσταραχή

543. Κρυπτογραφικό
 123456758 = Όμηρικόν ήρωσ.
 2345158 = Σαληρό θεότης.
 345158 = Ύπαρχει διά κάθε πράγμα.
 42658 = Καί αυτό χρησιμεύει.
 575458 = Πάτηρ Άθην. συγγραφέως.
 6242 = Κρανίον, κεφαλή,
 72458 = Πτηνόν.
 8342858 = Δύναμις.
 Ξανθή Χωριετοπούλα

544. Ξαντογραφή
 Ε
 Ι Σ Ο
 Σ Ι Ν Ν Σ
 Δ Ε Α Υ Ι
 Ι Ρ Μ Ν Η
 Ο Φ Ε Δ Μ
 Ζητείται ή ανάγνωσις.
 Επικραζόμενο Νησι

545. Ποικίλη Άκροστιχίς
 Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον τής δευτέρας, τό τρίτον τής τρίτης και καθεξής, άποτελούν μυθολογικόν τέρας·
 1, Έκ τών έντά μυστηρίων· 2, Ίερός ποταμός· 3, Μόρφα· 4, Σοφιστής· 5, Γεωμετρικόν σχήμα· 6, Ποταμός τής Αμερικής.
 Επικραζόμενο Νησι

546. Φωνηεντόλιπον
 Αγγιν·σ·ν·γγέ
 Θελασοσταραχή

547. Γεγίρος

	τε	τετετε	1	
σιγής	τε τε	τε	1	1
ου σιγής	τε τε τε	τε	1	1
	τε	τε	1	1
	τε	τε τετετε	1	1

 Μόνα Αίκα

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων τού φύλλ. 29

340. Ουράλια (ουρά, λεία).—341. Ψυχή (ψι. χι).—342. Άλυκή· Άλίχη.—343. Ό Μάρκος, ή μάρα, τό μάροκον.—344. 345. **Νενίκημά σε, Σολομών.** (Ή άνόγνωσις εκ τών κάτωθι βιολών).—346-350. **ΒΙΑΣ ΒΟΛΟΣ ΒΟΛΓΑΣ ΒΗΛΑΡΑΣ ΒΛΑΧΑΒΑΣ ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΣ ΒΕΛΕΡΕΦΟΝΤΗΣ** Διά τού Μ1: **μία, μικρά, μίτος, Άμμοός, Δαμία.**—351-353. 1. Διά τού Κ: **άνακία, κακία, αινία, οινία, άνοή.** 2. Διά τού Γ: **δυγία, άγία, άγογή, εγώ, Όγγυία.** 3. Διά τού Α: **Έλλη, σδή, άλληλοία, έλαία, αδή.**—354. Έν τή ένώσει ή ισχύς.—355. **Είμαι Διαπλαστόπουλο** (η μ' ε διά πλα σ' ο, πουλώ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ'—480]

Γαλακιά Αντιπλοίαρχε, πού βρίσκσαι; Διαγωνισμός σας έλήξε·

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΑΘ'—481]

Από τής Όκτωβρίου διεθνοσς συλλόγου ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΤΕΓΗ. Κωνσταντινον Άγαπητέην, άσπρβέντων 46, Άθήναι (7).

[ΑΘ'—482]

Βαρκούλα τού Νεΐλου, στή διεθνοση Ξέχασες τόν αριθμό τού δράμου.

ΑΞΙΠΡΟΣ ΓΛΑΦΟΣ

[ΑΘ'—483]

Διαπλαστόπουλα Κωνσταντινουπόλεος, ΔΚωνσταντίας, Γαλακίτου, Βρακίας, Άλεξανδρείας και Πόρι Σαδ, πώς σας φάνηκε ο Άρης; Σας χαιρετώ όλους από την Άθήνα μας, εις την όποια επέστρεψα πρό λίγου.

Ρόμαρε Τέλοε

[ΑΘ'—484]

Αναλλάσσω τετραδάκτια με όλους·ες. Διεθνοσς: Κων Π. Πατοάιντερ, Νικοσθένους 17 Άθήνας (5).

Δουλούδι τών Άλπεων

[ΑΘ'—485]

Αναλλάσσω Μικρά Μυστικά και ήσοποιός με διαπλασκόκομο ένω τών 16 ετών. Δίαις: (ΑΘ'—423). Τέου·Σή

[ΑΘ'—486]

Μαριμένο Γιάσμι: έσσιλει. Χαρούλα: Καλώς ήλθεσ. Έλπίζω τώρα να έχης και ψευδώνυμο. Έρμιόνη: Πώς τά περνάς στην Άθήνα; Είμαι ή καθώς έλεγες Α. Κ.

Τέου·Σή

[ΑΘ'—487]

Πρωτομυθοντας στην κίνηση χαιρετώ όλους·ες. Άλληλογράφο και άνταλλάσσω Μ. Μυστικά με διαπλασκόκομο ένω τών 16 ετών. Γράφατε: Νικόλαον Παπαρεζίζον, 4ης Αύγουστου 385, Πάτρας.

Νεράιδα τής Μάνης

[ΑΘ'—488]

Ραμνουσία Άρταμις, γιατί υπεχώρησες τόσο έκφυκιά από την κίνηση; Φίλησέ μου τ' άδελφάκια σου.

Νεράιδα τής Μάνης

[ΑΘ'—489]

Ο Σέλλογος ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΤΕΓΗ δέχεται μέλη.

[ΑΘ'—490]

Διαπλασκόκομο, άνταλλάσσομεν Μ. Μυστικά; Στείλατε πρώτοι. Διεθνοσς: [ΑΘ'—393]. Μαρία Συγκλητική